

Kristó Tibor

Napnyugatra tartok

Versek

**Pallas-Akadémia Könyvkiadó
2009**

TARTALOM

Verscsinálás

Újraélt hónapok

Január
Február
Március
Április
Május
Június
Július
Augusztus
Szeptember
Október
November
December

Napnyugatra tartok

Ott hol én lakom
Látni Őt bár vaksin
Óda a folyóhoz
Pihenő
Együgyű vers
Vajon ki jön...
Hódolat Szegednek
Vojázs a francba
Rege a tollról
Szabadon az ifjúságról

Variációk a tömegről
Fázzunk-e a Nyerges alatt?
Intés az erdőirtókhoz
Erdőalji regiment
Születésem baleset
Magamra lelteni...
Napnyugatra tartok
Középkor
Kóros korlap
Voks
Honosodjatok atyámfiai!
Az ősz engem is elvermel
A jóság lovagja
A tárgyak szerelmese
Fecni-versek

Be(l)tájéoltan

Fohász
Farkaséj
Nulla fokon
Pszichéhez
Mózesi kérelem
Pilátus bűnbánása
Ősmodulat
Lecke a lélekről
Röptére vár...
Aggó dalom
(Menny)leirat

Verscsinálás

Nahát ez kipattant folyik mint a vér melegét még érzem fejemben hová bújt el vajon az a sor hiszen pontosan talált rá egy rím hulladoznak a szavak keress másokat helyettük nézd meg maradt-e azokhoz hasonlatos a placentában Istenem miért kínozol tovább hiszen most már bóbiskolnék nem elég ha magamnak s bennem marad a Vers minek kell még leírni is zuhog megint zeng suhog mint az angyalszárny az ocsúját úgyis félredobod olyan édesen fogan a gondolat hogy újra álomba szenderednék ahogy jött az idea úgy megint el is szállt jönnek ördögiek is kínoznak gyötörnek miattuk kelek reggelente sajgó testtel vérvörös szemekkel vidd elő a sort az elejére akár ötössel is zárulhat a szakasz mit számít az hogy az előbbiek hatszótagúak lényeg hogy egymásra bólintsanak ne ragaszkodj föltétlen rímekhez hagyd hogy bomoljon a gondolat-gomolyag magától most akár zárni is lehetne egy feszesebb sorral de minek ha a többiek is tömörek kalapáld inkább jambikussá a zárást míg még meleg lehetőleg mellőzd a névelőket néha passzol a ragrím is mégse maradjon ha megismétled a két első sort talán talál és nyomatékol most aztán felgyújthatod a villanyt s kezdheted írni a Verset míg elfelejtenéd. De kinek ó Uram s minek...

Újraélt hónapok

Január

ijesztőn rideg vagy január
ily zord lehetett az Öreg Úr
bolygó-ellések hajnalán –
alant a Nap kisszéken ül

mélységed szédületes
vagy tán fenséged ámító
rejtelveid rejtekében
ribancos rímek rejlenek
ilyen sorok is felsejlenek:
a kéj-katlan lakatlan
lezártad lakattal
piros lámpák alatt
az Éj rémet vallat
(milyen az olyan rímkatlan
melyben a kéj megríkatlan)

közelben hideg bálteremben
álságos forró ölelésben
farsangi táncot lejtene
nem bánom ha e vígasságból
engem kiflejtenek

Február

a szél a szél a szél
e rémhideg késél
hasítja a Hajnal hasát
a húst mohón
csókák falják

ripsz-ropsz rabló ront az ólnak
lázás macskák nyivákolnak
a dermesztő virradattal
maffiózó jön lakattal –
elkapták... lecsukják

fák közé hullt a Holdkorong
béklyóiba verve forrong
vércsík szalad a mennybolton
bolygó felhő befászlizza –
formára olyan mint Liza –
elbűvölő javasasszony
csábolja legősibb éneket
a gyermeket
ki áhítja a szeretetet

Március

az a Nagy Mozdulat
emberben állatban
télgyötörte fákban
testet lázba verő
lélek forradalma
amennyire késik
annyira későre
érik be az alma
tilalmas gyümölcsfán
s érkezik el újra
a szakítás-próba
mohó Mozzanata

derengő sejtésben
Megváltóra várón
szerelmes fák alatt
dal sarjad a páston
csak a Szó e dalban
maradjon szabadon

Április

mintha a folyó mélyén járnék
köröttem minden fojtó-sivár
felszínen héj-véglények úsznak
a torkolatnál a Semmi vár

két part között lelkem áradón
lá zad habzó-haragosan
bár tudom hogy fent a magasban
dalt dúsít a tobzódó ózon

a zsenik ilyenkor születnek
s megfeszülnek Krisztusok
magukból kikelve őrvöngnek
a diadémos diktátorok

(miféle utóáradást hírelnek
lelkemben e tocsogó dalok
s őrvöngnek muszájos-trendek
bőszítnek iszapos-alakok)

valaki most is fentről nézi
hogyan úszik el egy lomha héj
palástját a parton felejt
s mélyre merül mert jön az Éj

Május

sejtelmesen kacsint a tó
ha vadlúd libben tükrén
mosolyog a Mindenható
ha elvonul egy felhő-türk-mén

gyöngyvirág – sok fehér gránát
robban – illatát issza a lég
szél csókolja árvácska száját –
a gyönyörből sosem elég

amott jön Szinyei Merse
vászna fölé hajtja fejét
ég tudja honnan van mersze
ecsetelni arany Metszést

a Nap ösvényét földig verte
festőnk érzi üzenetét
május színeit kikeverte
Isten leejti pemzlijét

Június

égre vetül felhő-térkép
Alaszka felleg-alakzata
a Csíki-havasokra települ
álomvált ország foszlik
határa már csak a Tiszáig
ha tart nyivogó horda
irtja vadul az őszi avart
náthás a gólya a kerge birka
sem bírja már soká
nyár-ár szeszélyét tsunami
veszélyét érzi talán
globális csendben reccsen egy ág
árnyukat feledik százados fák
szarvas rian orkán dúl a pusztán
Holdra vált a Nap homlokán

Július

járnék buja tájdon
mézet ennék arcodon
hajmeződbe rejteznék
őzet szelídítenék

hónod alatt dús pázsit
engem még mindig lázít
lábad csábos hajlatán
pirul a nyár zavarán
mit művelnék combodon
ne kérdezd – nem tudhatom
epret szednék melleden
de elkerül a szerelem
domb alatt a domb alatt
július is elszalad

Augusztus

fülem mellett eldong a nyár
orrom előtt cifra madár
suhan oly tájról érkezett
hol griff lebeg fellegek felett
érezem megrohan a vágy
keresem nyugalmam honát
meg kell már végre értenem
nem kell ehhez nagy értelem
fenyít fegyelmez Augusztus
intelme császári úzus
még tart az utolsó roham
vesztesként a nyár elrohan

Szeptember

rángathatnak nagy
harangkötelek
már nem kondulnak
bennem a delek
szívpitvarban percnyit
pihen a gond
egy hársfa mellettem
igéket mond
nullásra nyírt a domb
sáskás a rét
varjú-zsindely fedí
ég peremét
vetkőzik kertem
a céda némber
hűtlenkedik
szépasszony-szeptember

delejeznek
másabb horizontok
vinne vágy-bárkám
mégis maradok
lassan elülnek
bennem a szelek
vállamra szárnyat
már nem növesztek

Október

sárgára hányta magát a fűz
lomb-kontyába Nap már nem tűz
ékes medált fél Hold átszállt
oszmán-házra – az ezüst tálnak
mit birtokol bős berlebég
a vár mögül elővillan karimája
vén cserfán balkáni gerle
törökül szól – hódoltságunk
búsongóra kódoltságunk
rezdül-zendül bűgésében
alant a táj olyan ronda
mint kolduson rongyos condra
s mert nem vagy ember október
kirabolhat a sok tróger
megalázhathat gyurmány-had
– megváltásunk elmarad –
Félholdfényben irányt téveszt
még a szél is

November

hullatják szőrüket
elefántlábú fák
elnyűttem én is már
szebb idők saruját
tűz mellett kuporgó
felfázott emlékek
gyötörnek kínoznak
feszítenek ékek
ékei a rútnak
ékei szépségnek
bozótos lelkemben
rőzse-tüzek égnek
szikrapattanásos
fejedelmi ének
szabadul sikongón

kürtök hajlékából
ősi Riadalom
jajdul az avaron
menekülnek őzek
elhullanak nyulak
kegyeleti gyertyák
fényei kihunynak

December

legbensőbb mélyemben
oly irgalmatlanul
sajdul a lélek
(mindjárt elenyészek)
fényt vinnék Napnak
árnyékot a fának
ha búcsút inthetnék
e kínzó magánynak
bár senki
nem adott rá okot
valaki bennem
mégis felzokogott –
a Gyermekek volt az
ki az ősi verem
mélyén
kereste a rendet
s oly szemekkel nézett
mint aki már
vinné a keresztet
melynek
Naptól sarjadt fája
szép tilalmas ágát
ismeretlen fajú
madarak megszállták

Napnyugatra tartok

Ott hol én lakom

Ott hol én lakom
sípcsont is törik
ahol én lakom
s kéköltönyösök
fütyül tombol dönt
ahol én lakom
Gladiátorom
mint a hiéna
mellén gnóm s kobold
tán nem véletlen
egy jelentéktelen
s már fojtón szól a síp

folyton szól a síp
mindig tél van itt
fehér mezesek
között dúl a harc
az arctalan tömeg
felüvölt bennem
s az aréna nyí
holdbronz-medált hord
ott hol én lakom
testemben bolyong
fekete korong

Látni Őt bár vaksin

megkínzott állatok
nem merek nézni szemükbe
a koponyám hegyén
a Mindenség egén
látni Őt bár vaksin
keresi hermelin
tudják titkát kígyók
néznek a szemembe

néznek a szemembe
ha kinyílhatna
harmadik szemem
a Fénylőt keresném
csupán helye sajog
látja vakon a sün
megkönnyezik barmok
megkínzott állatok
nem bírok nézni szemükbe

Óda a folyóhoz

verseimben szépen folyt az Olt
tiszta vízében sok balin honolt
tükrére a fűz nagy árnyat vetett
a partján járó pedig keresztet
hová lettek folyóm vonzó bájaid
testeden a káka virágot nem nyit
szennybéklyók bűzében szorít a bilincs
Nagy Vízi Embernek híre hamva sincs
kicsi patakod szép vizem Oltom
megszállt a sátán rajtad lovagol
vadréce csörren félelmét bűgön
lövés csattan beléd hull a toll
a lúdtoll is mely árkusokra írt
rólad s húgodról gyönyörű regét
versem hangjaiddal be is rímelném
míg végleg átcsobogsz lelkem peremén

Pihenő

Nagy Pál Zoltán felvétele alá

boglyába rakták gondjukat
így is abból még sok maradt
vajon az asszony mért töpreng
azon mit embere sem sejt
pedig a táj oly édeni
lehetne végre pihenni
tenyér sajdul roppan egy ín
tagban karban babrál a kín
ülnek ketten a Nyár ölén
ők Laji bá' és Boris nén'
a máréfalvi Nap alatt
az idő fut szellő szalad
a boglya éjjelre kinn marad

Együgyű vers

úgy ül főnököm a széken
ettől támad mehetnékem
míg eldúdolom bordalom
csikót terel riadalom

erősíti a fát a bog
kínjában a fűrész nyafog
Bod fűrészszel vagy tán Bódog
egyik sánta másik makog

az öreg gróf milyen koros –
alighanem angolkóros
élt a ködös Albionban
szérűn akar halni honban

s mert minden bambát kerülök
a senki földjén csücsülök
már az asszony is megaláz
ébredj fel végre Nagy Balázs

Vajon ki jön...

egyre nehezebb a toll
vastagszik kezemben
mintha vasvilla nyelét fognám

vajon ki jön
velem szembe

Hódolat Szegednek

nem öveznek Nagy-Antillák
védenek óvnak attilák
Etelköz-üdvösség – Szeged
fogadalmát ha megszeged
templomában nincs már helyed –
te patinás átszellemült
rakpartodon nagy szellem ült
most kőbe zártan áll a Bárd
búsan tekint Tápé felé
így is érzi mit sem ér
amit parton szelleme mér

a dóm-városban fura hazard-
játékot űz a hun király
napból hullik fényes kardlap
Tisza szele tarkómra csap

hol terét nézi Dugonics
s hol forgalmi dugó nincs
átlibben egy trolibusz
fölötte nagy madár húz
s mert nem szállhat a Palánkra
emitt röpdös álmomban
most érzem hogy mint piheg
a város lelke e bordák közt
az Erdeli kapun túl
szívemben bíbor-béke dúl

Vojázs a francba

*„állítsátok meg a Földet
le akarok szállni róla”
(Hodos László)*

Pörgesd meg
Uram a Földet
mert mindjárt
lepottyanok róla
ha voltam eddig
potyautas
befizetek
egy utolsó fordulóra

Rege a tollról

ki tollal
keres kenyeret
annak agya visszeres

tollal
nevet szerezhetsz
de hitelt is
veszíthetsz

tollal
felszabadulhatsz
s akár mindent
feldúlhatsz

tollal
Istent perelhetsz
de akár
seggre is eshetsz

tollal
lőhetsz harcolhatsz
de meg nem
tollasodhatsz

tollal
ékeskedni szabad
csak ne legyen
más tolla az

tollal
feketézni nem lehet
esetleg
bemázolni másokat
még hamarabb
magadat

Szabadon az ifjúságról

Bene Ferenc emlékére

az volt az ifjúság
csak egy napig tartott
a fák törzse kisimult
napecset pingált mintákat falakra
bedőlt kerítések kiegyenesedtek
kutya macska kacsa
együtt jártak az udvaron
még egy ölyv is melljük szegődött
Tragats fék nélkül maradt
félre az útból – ordította
s röpi is már mint a madár
az utcasarkon pajzánkodtak
a fehér inges fiúk
hajolaj csillogott tincseiken
Árpi szilonblúzt viselt
óránként hazajárt borotválkozni
(oly gyorsan nőtt szakálla)
filmvásznon lázongtak
Fellini bohócai
Bene ontotta a gólokat az éter grundjain
cséjé sétáltatta a város legszebb lányát
előzetes utasításra
megtapsolták a fiúk –
aki nem az másnap...

másnap véget ért az ifjúság
menni kellett katonának
s jó ideig itthon felejtani
az anyanyelvet

Variációk a tömegről

a tömeget
állandó sokkban és sakkban kell tartani
nem szabad sokra tartani
különben folyton fog ártani
a rászabott demokráciának

a tömeg súlyát már
nem fizikai képletekben számítják
akkor is megmutatkozik
ha hamis mérlegre állítják

a tömeg néha félrehúz
ilyenkor idegen elemek
kerülnek testébe
kikezdi anyagát a csúz

a tömeget nem kitalálták
mióta a világ létezik
csak sajnos néha
súlytalansági állapotba
hozható

Fázzunk-e a Nyerges alatt?

fáznak és fázunk
a Nyerges alatt
nagy testű ökrök
vonnak nagy rönköt
gyenge lángon
füstöl a gally

fázunk és fázunk
fehér itt minden
a gondolat is
előbb csak térdig
aztán már szűgyig
süpped a hóba
a csontos barom

fázzunk csak fázzunk
csattogó fagyban
csattog a fejsze
pattog az ostor
nem tart már eget
fogy a rengeteg
a Nyerges tetőre
ősködők ülnek

fázzunk ne fázzunk
mit számít az ha
kidől a barom
csattog a harkály
jön Gázon harkász
szilajos havon
fenyőfa árnya
kivetül mint gyász

Intés az erdőirtókhoz

a legnagyobb fát kivágtátok
de még maradt egy nagy
alacsonyabb ugyan mint az előbbi
ám ha ezt is kidöntitek
marad még egy nagyobbacska
törpébb csenevészebb
mint az előbbieket
de miután ezt is kitörtétek...
kezdhetitek öldökölni a csemetéket
akár Heródes a kisdedeket
s mert csemetéket sem ültettetek
kicsúszik talpatok alól a talaj
szél hasogatja arcotokat
s ellep homok-sivatag
s már teveháton sem menekülhettek
dünék lesztek a végtelenségben
de tehettek még addig (is) valamit
turbánnal fejeteken
bő bugyogóban
remegő inakkal
homlokkal érintgetitek a földet
s Mekka felé fordulva
elmondtok egy muzulmán imát
a homoksivatagban
Allah dicsőségére

Erdőalji regiment

maradtak a bokrok
a tékozló barokk
oktalan bakái
a fenyő-tábornok
nem tud mit kezdeni
e megfutott sereggel

Születésem baleset

szüleim engem elfuseráltak
semmit rajtam nem esztergáltak
tócsa gyomorra kurutyló béllel
formáltak sebtén
 küzdve a széllel
makacs epét tart tongyó májam
hogy magam folyton csak utáljam
 bordáim között úgy véd a szivet –
 erdő tisztásán remegő őzet
 cérnának sem való idegeket
 zsinegre felfűzött zsigereket
 dobáltak belém hanyagul
 melyek zörögnek folyton
 mint mikor
üres szekérrel sarjúért indul
a gazda – taktust ver a kötőrúd
s vasvilla viháncol pazarul
születésem egy **nagy baleset**
mindez pedig oly rosszkor esett:
még sztálinkölykök jártak az utcán
drótostót dobolt lyukas fazakán
hadifogságból tért meg a magyar
feldúlt telkén (még) füstölt az avar

Magamra lelni...

kihülnek lassan a szerelmi fészkek
bokrok tövén csókák csárognak
Téged is ha ferde szemmel nézlek
hosszabbnak látom torz árnyékodat
kopár lelkekre a táj fordított
látképe vetül s már nem fedezhet
vetkőző lugas Sátán ordít ott
hol a gonosz engem is kísértett
csali nélkül pedzöm úsztatom
folyómélyre merül a gondolat
horgomat a Napba (sz)akasztom
alázuhanak mind a menyhalak
a rímesen szép önkívületben
e sámános révületekben
magamra lelni már nem akarok

Napnyugatra tartok

megyek egyre arra
ahol a Nap nyugszik
megyek mert perzsel már
talpam alatt a szik
földje a szikheknek
földje Ninivének
mindentudó Vének
mind eltűnedeznek
a maradék erdők
mögöttük felégnek
tartok napnyugatnak
hol szörnyek ugatnak
romlandó testemre
aggságot aggatnak
ideje volna már
e létből kiszállni
más dimenzióba
szépen átállépn
oda hol az Időt
nem órában mérik
hol forró lelkemet
hűvös test nem hordja
és a nyugalomnak
oly tág hona fénylik
hogy végre teljében
megtapasztalható
maga nagyságában
az Örökkévaló

Középkor

in-kapuk kankalin
rén szemén tünemény
kán láncán Latorc bán
szán-káván kábult lány
Szemere szemelget
szemerkét szedeget
ingben és gatyában
– árnya az égig ér –
bámul a Vén Sumér

Kóros korlap

a beteg ismerős
írják a kórlapon
esete krónikus

lehet sora kolónikus
írása megnyerő
lehet hű a Fenséghez
vélt eszméje fenséges
úgyis anonimusz

mint szerzőt
nem tartjuk számon őt
hipochonder fejtetlen
nem bátorítjuk szereppel
egy furcsa koreset

neve nem szerepel
dicső korunk falán

Voks

van udvarom az avaron
 mások vizét nem zavarom
 őseim voltak avarok
 – tűként szűrnak

ha gombot varrok

jelöltjeim amazonok
mert nem rokonom

amaz okon

Zerge Boglárra szavazok

Honosodjatok atyámfiai!

vártam
tatár paripán
törökülésben
kurucként
sosem labancként
már-már hitehagyottként...

ködöt köpültem
november egére
havat is daráltam
legyen decemberre

várom
hittel
s ha kell most labancként
vigyázzállásban
gyalogosan
hogy lelke
észak-nyugati határán
átjuthassatok
Hozzám

Az ősz engem is elvermel

mert a rút is szép nekem
a csókát pávaként kedvelem
ó paul verlaine ó paulverlaine
az ősz engem is elvermel

mért zsong s miért nem jajong
érzékeimben a beteg lomb –
illathatáron veszteglő dália
ontja mérgét a Vámosra

s mert misztikum a frustokom
ájult agyamban ég a bánat
s lelkemen az őszi tarlón
konokul motoz az ősi vad

besárgul így az értelem
a remény is már vértelen
ó paul verlaine ó paulverlaine
az ősz engem is elvermel

A jóság lovagja

Dr. Molnár István emlékére

messze jutott már eltűnt korok nyomán
nyugalom honolt szép ábrázatán
földrétegeknek fürkészte titkát
megásta Medesért feltárta Galát *

nem bújt előle sem hun sem avar
huncut gepidát úgy gyepű nem takar
hogya ne tudta volna merről érkezett
e vad pusztafi s milyen fegyvert viselt

* régészeti telep Kisgalambfalva hasonló nevű határában

hithűn vallotta hogy az is adalék:
vagyunk töredék nem csupán maradék
minden darab talál s ki ne venné észre
csonkult edénynek vagyunk letört része

ásatag csempék tikkadt mezején
dúl vitézi torna szép holdas estén
s Keresztúrfiszékről csakúgy átballag
az öröklétbe egy ünnepelt lovag

A tárgyak szerelmese

Vámszer Géza emlékére

lap szélre rajzolt asztalon
karcsú kancsó fedele ön
kissé sántít a gyalogszék
tört lábában feszít az ék
csörren csűrkapun makkos zár
– egy pantallós úr errejár

még a madár is alább száll
amikor ő fotografál:
csángón gyolcs ing hímes bunda
nején pendely rajt' karinca
úgy néznek a legénkére
mintha most adnák örökbe

nagy marokban kis ceruza
tárgyak lelkét tapogatja:
formálódik kapubálvány
– alakra már esküvő lány
(ha bárki látni óhajtja
rajzán még ép a kúria)
de már emlék a Csíki Láz
szélén csinos boronaház

itt járt egy ember egykoron
gyalogosan nem ült lovon
jött Kisszeren járt Nagyszeren
ment Ószeren Pusztaszeren
– nem akadt fenn a vám-szeren –

Fecni-versek

fűvön tücsök ül
nótázni készül
pázsiton hangol
társa valahol
épp elszenderül

*

elvette Eszék
bősz szerbek eszét
a kicsi magyar vég
várát bevették

*

nőm tartja még hölgy alakját
verseim ím rímek lakják –
lám a szeder is
szendereg az ágon

*

itt nincs se hon se fű se bú
bár honos volt kihalt a gnú
tigris-idők párduc-élet
csak addig tart amíg élek
zebura löni nagy vétek
farkast célzok őzet vétek

*

ha jó kedvre derülhetek
elveszem én keserveteket
nem azért nő fel az avar –
elvesszen benne a csavar

*

lenyelt engem a Nagy Cet
gyomrában
ecet ég a lámpában

*

fehér szarka csürrögött
a rettenetes sebes kígyó
elkapott egy földönfutó
egeret a csűr mögött

Be(l)tájoltan

*„...a világ lelke bennem is, hétköznapijaimban
Szomorú és esendő sorsomban is megnyilatkozik.”
(Márai Sándor)*

Fohász

hulljatok ránk már csillagok
mert bűneink igen nagyok –
essen köztünk hulla oly sok
hogy jóllakjanak héják sasok

ilyen halált adj istenem
hadd hulljon a jó is te nem
azért vagy a legnagyobb agy
hogy magad ellen minket meghagyj

ádámséva levitézlett
utódait formáld újból –
sebtében míg tart a készlet
de ne gyúrj megint agyagból

Farkaséj

merre szálltál lelkem
– üstökös csóvája –
üresen kong testem
felhagyott barlangja
rossz szellemek járnak
kivárják elestét
testemnek s megszállnak
rettegem az estét
melyben rámtalálnak
tetején a ködnek
madarak örködnek
amott angyal lépdel
felröppen a széllel

Nulla fokon

bakaruhában voltam tizedes
százados volt a megaláztatás

ezredesként érkezett az est
lerészegített millió nemest

billió ősből száll alá a lélek
egyikükben magamra eszmélek
most már hiszem hogy végre ÉN vagyok
a szabvány szerinti meghonosított

Pszichéhez

ahogy öllelek magamhoz
egyre apadsz
elfogysz
felszívódsz
eltűnsz testemben
(no lám csak:
erre még nincs szó
hogy még mit csinálsz)
így is hatalmas vagy –
hogy is férsz meg
bennem

Mózesi kérelem

a Folyó vizére
akár magnószalagra
mondom e verset
hangosítsd fel Uram
a tiszta eget
a Nap-gommbal
hadd szólhassam
az igazat

de minek is kérni
azt
amiből úgy sem adsz

Pilátus bűnbánása

Mindenhatóm nézd el bűneimet
mert azok anyagi valómból fakadnak
s szabadítsd rám
már azt a szellemet
mely végre átítat
minden olyan elemet
ami ítéleted szerint
megtartható
s veress velem

olyan utat
mely az énáltalam
fel nem ismert
fiadhoz elvezet

Ósmozdulat

Folyóban
halak rejtezése
szél útján
madarak röpte
emberben
lélek rezdülése –
mind része
az Ósmozdulatnak
mely ha lankad
jaj nekünk

Lecke a lélekről

olyan
isteni Huzat
mely mindent átjár
s olykor úgy tombol
akár az ár
 rajtunk kívül is
 létezik
 s valamennyi Test
 (a macskáé a kutyáé az enyém
 a tied a csótányé is)
 egyszer csak
 lehullik róla
mert folyton kell és kel
a matéria
e bolygóközi Huzat
táplálásához
 hogy könnyedén
 lenghessen be
 újabb Testeket
 s hullajthasson
 Időtlenységbe

Röptére vár...

születésem
nem az én erényem
anyám s apám vétkének
áldozata vagyok

testem rabságában
sínylődő fény
a lelkem
röptére vár
a Magasságoshoz

oda
ahonnan érkezett
s újra parázslón
újabb testbe
tér meg

Aggó dalom

segéd elem
a segedelem
s nyugodalmam
mégsem lelem
mi elűzné
aggodalmam
nincs oly szellem

aggó dalom
folytonosan
újraellem

(Menny)leirat

voltam
hogy legyek
s hogy ne érjek
véget
holtan

holtan
is voltam
véget nem érőn
leszek

leszek
holtan is
nem ér már
véget
voltom

Kristó Tibor ny. újságíró, szerkesztő, költő (született Csíkszentimréen, 1949. április 11-én.) A bukaresti Újságíróképző Főiskola végzettje (1986). Érettségi után helyettes tanárként dolgozik Gyimesfelsőlokon, Csíkmindszenten, Kászonaltízen, ahol néprajzi múzeumot és képtárat alapít. Hosszabb ideig a Csíki Székely Múzeum munkatársa, 1980-tól 2008-ig a Hargita Népe vezető szerkesztője.

Munkái: *Felhagyott ösvények* (versek, 1993), *Csíki néprajzi gyűjtések* (1995), *Muzsikusz Manó* (gyermekversek, 1995), *Kései leltár* (versek, 1995), *Falufaggató* (riportok, tárcák, 1996), *Égő Éden* (versek, 1998), *Kuláksors* (1999), *Griffek és varjak* (versek, 2003), *Fúvósébbesztő – Édes Erdély, itt vagyunk* (2006), *Kaugarit íjak* (versek, 2006), *Kismesterségek alkonya. A riporter megtér* (2008), *Napnyugatra tartok* (versek, 2009).